

Arrest

nr. 346 270 van 6 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 7 november 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat E. RAHOU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat DUBOIS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekende partij dient op 16 april 2020 voor het eerst een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, en dit op basis van haar tante van Spaanse nationaliteit. Op 21 september 2020 wordt deze aanvraag door verwerende partij geweigerd. Hiertegen wordt geen beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder: de Raad).

1.2 Op 24 april 2024 dient verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een unieburger van de Unie en dit opnieuw op basis van dezelfde tante. Op 22 oktober 2024 wordt deze aanvraag geweigerd door de gemeente vermits verzoeker niet binnen de gestelde termijn het gevraagde bewijs van het ten laste te zijn van de unieburger in het land van herkomst of er deel te hebben uitgemaakt van diens gezin heeft overgemaakt. Ook tegen deze beslissing tekent verzoekende partij geen beroep aan bij de Raad.

1.3 Op 2 mei 2025 dient verzoekende partij een derde aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een unieburger en dit opnieuw op basis van haar tante met Spaanse nationaliteit. Ook ditmaal weigert verwerende partij de aanvraag op 7 november 2025.

Dit betreft de bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.05.2025 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn tante, de genaamde E.M.E.M.N. (...), van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer 79.04.18 556-09, op basis van artikel 47/2, 2° van de wet van 15.12.1980: '2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie en deze laatste begeleiden of komen vervoegen;'

Gelet op artikel 52, § 2 het KB van 08.10.1981, hetwelke stelt dat het familielid bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag onder meer "het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet" en "de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult" dient over te maken;

Gelet op art. 58 van het KB van 08.10.1981, hetwelke stelt: "Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. [...]"

Gelet op art. 40bis, §4: "De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen;"

Gelet art. 41 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum. [...]" blijkt dat betrokkene:

- ofwel een geldig paspoort dat desgevallend voorzien is van een geldig inreisvisum moet voorleggen;*
- ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet*

Betrokkene legt bij zijn aanvraag een Marokkaans paspoort met nr. WH6389527 voor. In het paspoort kan geen geldig inreisvisum worden teruggevonden. Uit niets kan blijken dat betrokkene heden zou zijn vrijgesteld van de vereiste grensoverschrijdende documenten, zoals bedoeld in artikel 40bis, §4, eerste lid iuncto 41, §2. De inreisvisumplicht wordt immers enkel vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van de Burgerschapsrichtlijn, artikel 2 punt 2). Dit is in casu niet het geval.

Uit de samenlezing van artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit kan dus niet worden afgeleid dat een 'ander familielid', zoals bedoeld in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen. Betrokkene toont dan ook niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/2, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Geen van de voorgelegde stukken doet hieraan afbreuk.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een

nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Gelet bovenstaande reeds een determinerend motief betreft, worden de overige van toepassing zijnde voorwaarden niet verder uitgewerkt. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn tante, de referentiepersoon. Betrokkene diende vooheen aanvragen in met zijn moeder, de genaamde E. M., H. (...) (RR (...)). Zijn moeder staat sedert dd 18.10.2021 in het rijksregister als afgevoerd-verlies van verblijfsrecht, naar aanleiding van een weigering van de aanvraag gezinshereniging in functie van haar zus. Er werd tevens een inreisverbod van drie jaar gegeven aan de moeder van betrokkene omwille van herhaalde aanvragen en het stelselmatig naast zich neerleggen van de instructies van de immigratiecontrole. Waar de moeder nu verblijft, is op basis van voorliggende gegevens onduidelijk. Echter, uit de historiek van de aanvragen kan wel besloten worden dat betrokkene deel uitmaakt van het kerngezin van zijn moeder, en niet van zijn tante. Er liggen dan wel bewijzen voor dat de tante instond voor bepaalde kosten op school en in de vrije tijd van de betrokkene in België, betrokkene is heden een meerderjarige volwassen man, waarvan verwacht kan worden dat hij zelfstandig zijn toekomst kan uitbouwen. Bovendien zijn bewijzen van steun in België geen bewijzen van ten laste of deel uitmakend van hetzelfde gezin van in het land van herkomst. Er zijn geen indicaties dat betrokkene geen gezinsleven kan uitbouwen in het land van herkomst, waar zijn moeder hoogst waarschijnlijk ook verblijft. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Er liggen slechts enkele bewijzen van financiële steun aan de moeder van de betrokkene van in het land van herkomst voor, waardoor de afhankelijkheidsrelatie ten opzichte van de referentiepersoon van in het land van oorsprong geenszins werd aangetoond middels objectieve stukken. Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Er kan ook niet blijken dat de referentiepersoon haar recht op vrij verkeer in het gedrang komt door het vertrek van de betrokkene. Referentiepersoon verblijft sedert oktober 2017 legaal in België, ze verwierf reeds duurzaam verblijf en is volgens de voorliggende stukken in loondienst bij dezelfde werkgever sedert oktober 2020. Ze heeft hier haar leven uitgebouwd met haar 5 kinderen, waarvan er 4 samenwonend zijn met haar op hetzelfde adres. Er liggen geen bewijzen voor dat de betrokkene deel uitmaakt van het originele kerngezin van de referentiepersoon, waardoor niet kan besloten worden dat betrokkene's vertrek de referentiepersoon ertoe zou verplichten eveneens België te verlaten. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van andere legaal in België verblijvende minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

1.4 Op 28 november 2025 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot schorsing en een vordering tot nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 30 december 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Er is geen sprake van een synthesememorie.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 27 maart 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot schorsing betreft

3.1 Verzoekende partij vermeldt in de aanhef van haar verzoekschrift een verzoek tot schorsing, doch uit hetzelfde verzoekschrift blijkt dat zij verder over deze specifieke vordering geen betoog voert. Enkel in het beschikkend gedeelte van het verzoekschrift wordt er nog verzocht de bestreden beslissing te vernietigen *“dan wel te schorsen”*.

3.2 Artikel 39/82, § 2, alinea 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging alleen kan worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Daarbij dient verzoekende partij *in concreto* aan te tonen dat de uitvoering van de bestreden beslissing haar blootstelt aan een vaststaand, actueel en niet louter hypothetisch risico op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Bij gebreke aan enig betoog in dit kader is aan deze vereiste niet voldaan.

4. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

4.1 In haar eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het verbod op machtsoverschrijding eveneens als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Zij zet dit middel als volgt uiteen:

“6. Middelen

Eerste middel

- Schending van artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet
- Schending van de materiële motiveringsplicht
- Schending van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur
- Schending van het verbod tot machtsoverschrijding als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur

De Vreemdelingenwet verplicht de overheid om een volledige en individuele beoordeling te maken van alle toepasselijke wettelijke voorwaarden inzake gezinshereniging voor andere EU-familieleden. Dit onderzoek moet gebeuren vóór men tot een weigering besluit. De bestreden beslissing stelt evenwel uitdrukkelijk dat, nu volgens DVZ één voorwaarde niet is vervuld, de overige toepasselijke voorwaarden niet verder onderzocht worden aangezien deze cumulatief zijn, en kwalificeert dat element als een determinerend motief. Hierdoor wordt het wettelijk verplichte inhoudelijke en volledige onderzoek onverkort achterwege gelaten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft reeds herhaaldelijk geoordeeld dat een bijlage 20 wél een concrete, dossiergebonden en verifieerbare motivering moet bevatten, en dat een loutere verwijzing naar een formeel gebrek of één enkel element het bestuur niet ontslaat van haar plicht om de relevante dossiergegevens te onderzoeken. In zijn rechtspraak benadrukt de Raad dat de overheid bij gezinshereniging onder de richtlijn 2004/38/EG een volledig feitenonderzoek moet voeren, waarbij niet kan worden volstaan met een abstract oordeel zonder betrokkenheid van de concrete elementen uit het dossier (zie o.m. vaste RvV-rechtspraak inzake motiveringsplicht bij bijlage 20 en bij art. 47/2aanvragen).

Het bestuur miskent bovendien de zorgvuldigheidsplicht. Door te beslissen dat verdere toetsing overbodig is, zonder de aangebrachte bewijsstukken en zonder de persoonlijke omstandigheden van verzoeker te onderzoeken, wordt de beslissing genomen zonder de noodzakelijke feitelijke basis. De negatieve gevolgen voor verzoeker (intrekking wettig verblijf, bevel tot vertrek, onmiddellijke verwijderingsdreiging) vereisen net een verhoogde mate van zorgvuldigheid, die in casu ontbreekt.

Daarnaast druist deze handelwijze in tegen het verbod tot machtsoverschrijding. De wetgever heeft een volledige toetsing opgelegd. Door het onderzoek bewust te beperken, creëert de administratie een beoordelingsbevoegdheid die zij niet bezit: zij herleidt de wettelijke cumulatieve toets tot één willekeurig aspect, zonder wettelijke grondslag.

Ook volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie moet een lidstaat bij "andere familieleden" (art. 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn) steeds een individualized assessment uitvoeren dat alle relevante omstandigheden omvat, ten aanzien van zowel de band met de Unieburger als de persoonlijke situatie van de aanvrager. Het Hof stelt dat beslissingen die ingrijpen in het vrij verkeer van een Unieburger en diens familieleden essentieel gebaseerd moeten zijn op een concrete beoordeling van de individuele situatie, waarbij het bestuur gehouden is alle relevante elementen afdoende in aanmerking te nemen. Dit impliceert dat de administratie niet kan beslissen zonder een volledig onderzoek van het dossier, noch zonder een motivering waaruit blijkt dat de aangevoerde elementen daadwerkelijk in rekening werden gebracht.

In dit dossier blijft een dergelijke individuele beoordeling volledig uit. De bestreden beslissing beperkt zich tot één formeel element en laat vervolgens het wettelijk verplichte onderzoek achterwege, zonder de door verzoeker aangebrachte elementen in concreto te bespreken. Zij bevat geen afweging van de feitelijke afhankelijkheidsrelatie, geen evaluatie van de sociaal-economische positie van beide partijen, geen beoordeling van het verblijfstraject, noch van de duurzaamheid en intensiteit van het gezinsleven. Zij blijft in essentie abstract, generiek en los van de concrete realiteit van verzoeker. Daarmee wordt de materiële motiveringsplicht geschonden, nu uit de beslissing niet blijkt hoe men van de feitelijke gegevens tot de weigering is gekomen.

Deze samenloop van schendingen treft de beslissing in haar kern. Het ontbreken van een volledig en zorgvuldig onderzoek, de onvolledige en abstracte motivering en de beperking van de wettelijke toets tot één aspect, maken de beslissing manifest onwettig en moeten leiden tot nietigverklaring.

In haar tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 8 van het EVRM, van de formele motiveringsplicht zoals in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Dit middel zet zij als volgt uiteen:

Tweede middel

- *Schending van de formele motiveringsplicht ex. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*
- *Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 8 EVRM*

Er ligt hier in casu een schending van artikel 8 EVRM voor, daar de bestreden beslissing een inmenging vormt in de uitoefening van verzoekers recht op privé- en gezinsleven.

Uit wat volgt zal blijken dat er wel degelijk een schending van artikel 8 EVRM voorligt, nu verzoeker wordt verhinderd het gezinsleven met zijn kerngezin op een normale manier uit te bouwen.

Verzoeker is de neef van een Spaanse tante. Hij vormt met haar en haar kinderen een feitelijk gezin.

Uit wat volgt zal dan ook blijken dat de weigering van het verblijfsrecht van verzoeker een verregaande inmenging in verzoekers recht op respect voor zijn privéleven en zijn familie- en gezinsleven.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

1. *Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er in casu een privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM bestaat.

Artikel 8 EVRM definieert noch het begrip „familie- en gezinsleven” noch het begrip “privéleven”. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoeker is de neef van een Spaanse tante. Hij vormt daarenboven een levensgemeenschap met haar aangezien er reeds in het land van herkomst een afhankelijkheidsrelatie bestaat waarbij tante instond voor het levensonderhoud van verzoeker.

Het is dan ook onbetwistbaar dat voorliggende situatie onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt.

Om te bepalen of de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt, dient te worden onderzocht of op de staat een positieve verplichting rust om het recht op privé-, familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Dit gebeurt aan de hand van de zogenaamde “fair balance”-afweging, dit is een billijke afweging.

In een arrest van 28 april 2017, verduidelijkte Uw Raad deze “fair balance”-afweging als volgt:

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70)3.

Specifiek aangaande de verhouding tussen het recht op privé leven, familie- en gezinsleven voortvloeiende uit artikel 8 EVRM enerzijds, en de verplichtingen van de staat in het kader van immigratiebeleid anderzijds, overwoog het Hof van Justitie van de Europese Unie het volgende:

52. Om te beginnen moet eraan worden herinnerd dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM deel uitmaakt van de grondrechten die volgens vaste rechtspraak van het Hof in de communautaire rechtsorde worden beschermd (reeds aangehaalde arresten Carpenter, punt 41, en Akrich, punten 58 en 59). Dit recht om samen te leven met zijn naaste verwanten brengt voor de lidstaten verplichtingen mee die negatief

kunnen zijn, wanneer één van de lidstaten een persoon niet mag uitzetten, of positief, wanneer hij verplicht is een persoon toe te laten op zijn grondgebied en er te laten verblijven.

53. Zo heeft het Hof geoordeeld dat ook al waarborgt het EVRM het recht van een buitenlander om een bepaald land binnen te komen of er te verblijven niet als een grondrecht, het uitsluiten van een persoon uit een land waar zijn naaste verwanten wonen, een inmenging kan zijn in het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dit wordt beschermd door artikel 8, lid 1, EVRM (reeds aangehaalde arresten Carpenter, punt 42, en Akrich, punt 59)

54. Zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft geoordeeld in § 31 van zijn arrest Sen v. Nederland van 21 december 2001, kan voorts „artikel 8 [EVRM] positieve verplichtingen meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijke ‘eerbiediging’ van het gezinsleven. De op dergelijke verplichtingen toepasselijke beginselen zijn vergelijkbaar met die welke gelden voor negatieve verplichtingen. In beide gevallen moet rekening worden gehouden met het juiste evenwicht dat tot stand moet worden gebracht tussen de concurrerende belangen van het individu en de samenleving in haar geheel; in beide gevallen beschikt de staat over een bepaalde beoordelingsmarge (arresten Gül v. Zwitserland van 19 februari 1996, Recueil des arrêts et décisions, 1996-I], blz. 174, § 38, en Ahmut v. Nederland van 28 november 1996, Recueil des arrêts et décisions, 1996-VI, blz. 2030], § 63).

De beslissing tot weigering van verblijf in België, waar het kerngezin van verzoeker verblijft, maakt dan ook een inmenging uit in het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dit wordt beschermd door artikel 8, eerste lid EVRM.

Geen blijk van noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoeker en geen billijke afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoeker en haar ouders anderzijds

Een inmenging van verwerende partij in het gezinsleven van verzoeker zoals hierboven omschreven is alleen toegestaan indien de inmenging wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

De toepassing van de Vreemdelingenwet moet immers voldoen aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM. Met andere woorden behoorde verweerder de bestreden beslissing te toetsen aan artikel 8 EVRM.

Zo overwoog de Raad van State in een arrest het volgende:

Overwegende dat artikel 8 van het E.V.R.M. als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een “correcte” toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. moet worden getoetst; dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de minister van Binnenlandse Zaken in zijn beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende

partij en haar kinderen anderzijds; dat het bestreden arrest aldus de motiveringsplicht schendt [...] (onderlijning toegevoegd).

Uit de hierboven geciteerde vaste rechtspraak blijkt overduidelijk dat verwerende partij nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van het voorliggend geval diende te onderzoeken in het kader van een billijke afweging tussen de belangen van de staat enerzijds, en de in casu belangen van verzoeker en haar vader (en ruimer de rest van haar kerngezin in België) anderzijds.

Daarentegen blijkt uit de bestreden beslissing niet dat verwerende partij in de bestreden beslissing aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM heeft voldaan. Noch de noodzaak in een democratische samenleving van dergelijke inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven van verzoeker, noch een afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar anderzijds, blijken uit de bestreden beslissing.

Uit de bestreden bijlage 20 blijkt dat DVZ zich beperkt tot een aantal abstract geformuleerde standaardoverwegingen, zonder concrete bespreking van de in het dossier aanwezige elementen en zonder individuele beoordeling van de persoonlijke situatie, de feitelijke afhankelijkheidsband en de concrete gezinsstructuur van verzoeker. Aan de hand van algemene formules wordt geconcludeerd dat een afhankelijkheidsrelatie niet aangetoond zou zijn, zonder dat DVZ uiteenzet welke elementen in aanmerking zijn genomen, welke documenten onderzocht zijn, en waarom deze volgens de administratie ontoereikend zouden zijn. De beslissing bevat evenmin enig inzicht in de wijze waarop DVZ de belangenafweging heeft verricht, noch wordt uitgelegd waarom de administratieve beoordeling de ingrijpende gevolgen voor verzoekers privé- en gezinsleven verantwoord zou maken.

Verwerende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er zich een daadwerkelijke maatschappelijke behoefte opdringt om het recht op privéleven, het familie- en gezinsleven van verzoeker te schenden. Tevens wordt niet aangetoond dat het verblijf in België van verzoeker in strijd is met het algemeen belang of gevaar voor de openbare orde, de nationale veiligheid en de volksgezondheid met zich meebrengt.

Samenvattend staat vast dat verwerende partij in de bestreden beslissing heeft nagelaten een belangenafweging te maken, zoals nochtans voortvloeit uit artikel 8, tweede lid, EVRM.

Schending van de formele motiveringsplicht

Gelet op al het voorgaande is de bestreden beslissing omtrent de proportionaliteitsvereiste voortvloeiende uit artikel 8, tweede lid EVRM niet afdoende gemotiveerd.

De motiveringsplicht die op verwerende partij rust vloeit voort uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen . Deze formele motiveringsplicht houdt in dat in de akte de juridische en feitelijke overwegingen worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze .

Op grond van deze wet is verweerder aldus gehouden de weigeringsbeslissing op een afdoende wijze te motiveren.

Dit “afdoend” karakter van de motivering wordt geval per geval beoordeeld, rekening houdend met

de voorliggende feiten, zoals o.a. het belang van de beslissing voor de bestuurde, hetgeen impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing en de aard van de betrokken bevoegdheid .

Daarenboven kan hier duidelijk ook gesteld worden dat er geen rekening werd gehouden met alle “feitelijke overwegingen”. De foutieve naamspelling in de stortingsbewijzen wordt onvoldoende naar feitelijke waarde ingeschat door verwerende partij.

Gelet op het belang van de bestreden beslissing voor verzoeker en de discretionaire bevoegdheid dient de hierboven beschreven motiveringsplicht des te strenger te worden opgevat¹⁰.

Verweerder diende de bestreden beslissing aldus in extenso te motiveren.

De bestreden beslissing werd genomen zonder rekening te houden met de werkelijke toestand van verzoeker.

Uit de beschrijving van de situatie van verzoeker in de bestreden beslissing blijkt nochtans dat verwerende partij op de hoogte is van de persoonlijke situatie van verzoeker. Niet alleen hebben zij kennis van de (gezins)situatie van verzoeker, toch begaan zij nog steeds een vergaande inmenging op het gezinsleven van verzoeker. Ook toont verwerende partij niet aan dat zij onderzoek voerde naar de proportionaliteit van de bestreden beslissing rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker.

Uit dit alles blijkt dat verwerende partij geen correct evenwicht poogde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de huidige inmenging. Evenmin deed zij een belangenafweging met betrekking tot de huidige gezinssituatie.

Derhalve is de bestreden beslissing omtrent de proportionaliteitsvereiste van artikel 8, lid 2 EVRM niet afdoende gemotiveerd. Verwerende partij schendt zodoende de op haar rustende formele motiveringsplicht, evenals artikel 8 EVRM.

Conclusie omtrent het tweede middel

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten vormt een inmenging op het recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Het wordt verzoeker onmogelijk gemaakt zijn gezinsleven met zijn kerngezin op een normale wijze uit te bouwen en te bestendigen. Verwerende partij laat na in de bestreden beslissing de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoeker aan te tonen.

Zodoende schendt verwerende partij de formele motiveringsplicht die op haar rust, doch tevens artikel 8, tweede lid EVRM.

Het middel is gegrond”

4.2 De verschillende middelen worden omwille van hun beider samenhang gezamenlijk beoordeeld.

4.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

*De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, weergeven op grond waarvan deze is genomen. Hieraan is *in casu* voldaan.*

4.4 De inhoudelijke kritiek van verzoekende partij stemt overeen met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

4.5 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.6 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

4.7 Op 2 mei 2025 heeft verzoekende partij een aanvraag ingediend om een verblijfskaart te bekomen in haar hoedanigheid van familielid van een Unieburger en dit meer bepaald op basis van haar beweerde familieband met haar tante van Spaanse nationaliteit.

Een dergelijke aanvraag dient beoordeeld te worden aan de hand van artikel 47/2, 2° van de Vreemdelingenwet vermits verzoekende partij mogelijks enkel onder deze categorie familieleden enig zicht zou kunnen hebben op een dergelijke verzochte verblijfskaart. Deze bepaling bepaalt immers dat:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie en deze laatste begeleiden of komen vervoegen;

(..)”

In de praktijk dient zij hierdoor een aanvraag in voor een verblijfskaart als zogenaamd “*ander familielid*”.

4.8 De bestreden beslissing stelt echter dat verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als familielid van een Unieburger. Verzoekende partij zou immers niet over het recht op binnenkomst beschikken. Zij beschikt weliswaar over een geldig paspoort, doch niet over een geldig inreisvisum. Dit element wordt door haar ook niet betwist in het door haar neergelegde verzoekschrift.

4.9 Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet geeft aan dat:

“de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Dit artikel 47/1 geeft daarbij aan dat:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I betreffende de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis dan wel de familieleden van een Belg die zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend bedoeld in artikel 40ter, § 1, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/2.”

Hierbij dient voor ogen te worden gehouden dat de familieleden vernoemd in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet overeenstemmen met de familieleden opgesomd in artikel 2.2. van de Burgerschapsrichtlijn. Deze familieleden beschikken op grond van hun persoonlijke status reeds over een recht op vrij verkeer. De familieleden vernoemd in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet zijn de familieleden bedoeld in artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn. Deze categorie beschikt niet over een verblijfsrecht op grond van hun persoonlijke status, maar wordt tot verblijf toegelaten overeenkomstig de bepalingen van het interne recht.

Artikel 40bis, § 4, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen. (...)”.

Op het ogenblik dat artikel 40bis, § 4, van de Vreemdelingenwet bij artikel 20 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (BS 10 mei 2007) in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd, werd eveneens bij artikel 22 van voornoemde wet van 25 april 2007 artikel 41, tweede lid, van de Vreemdelingenwet als volgt vervangen:

“De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Indien de betrokken familieleden houder zijn van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, zijn zij vrijgesteld van de visumplicht.”

De voorbereidende werkzaamheden (Parl. St. Kamer 11 januari 2007, doc. nr. 51/2845/001) luiden wat betreft artikel 41 van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Dit artikel wijzigt artikel 41 van de vreemdelingenwet, dat het recht op binnenkomst reglementeert. In vergelijking met het oude artikel 41 wordt toegevoegd dat de burgers van de Unie en hun familieleden eveneens recht op binnenkomst hebben indien zij niet de nodige binnenkomstdocumenten hebben, maar op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat zij het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Dit is gebaseerd op artikel 5.4 van de richtlijn. De richtlijn herneemt hiermee het standpunt dat het Hof van Justitie heeft verwoord in zijn arrest van 25 juli 2002, het zogenaamde arrest-BRAX, en waaraan reeds was tegemoetgekomen door een omzendbrief van de minister van Binnenlandse Zaken van 21 oktober 2002 (B.S. 29 oktober 2002). Bovendien wordt in uitvoering van artikel 5.2 in fine van de richtlijn voorzien dat de houders van een verblijfskaart als familielid (onderdaan van een derde land) van een burger van de Unie, vrijgesteld zijn van de visumplicht. Het nieuwe vierde lid van artikel 41 voorziet de mogelijkheid om een administratieve boete op te leggen aan de burger van de Unie of zijn familielid die de vereiste documenten voor de binnenkomst niet overlegt, wetende dat het eerste en het tweede lid hem toestaan om zijn identiteit en/of zijn nationaliteit met andere middelen te bewijzen. Deze bepaling is in overeenstemming met het voornoemd BRAX-arrest dat er aan herinnert (punt 77) dat het gemeenschapsrecht de Lid-Staten niet belet aan de niet-naleving van de nationale voorschriften inzake het toezicht op vreemdelingen alle passende sanctiemaatregelen te verbinden die nodig zijn om de doeltreffendheid van deze bepalingen te verzekeren, op voorwaarde dat deze sancties evenredig zijn. De vastgelegde boete lijkt in overeenstemming met deze vereisten: enerzijds gaat het om een sanctie die noodzakelijk is om te vermijden dat de betrokken personen zonder een paspoort of een identiteitskaart of, wat de familieleden die onderdanen zijn van een derde land betreft, zonder het vereiste visum, België binnenkomen. Anderzijds is het bedrag van de boete evenredig met de last die het ontbreken van de vereiste documenten voor de Belgische autoriteiten vormt. Het principe van de administratieve geldboete is tenslotte niet nieuw: het wordt reeds voorzien door artikel 74/4bis van de vreemdelingenwet.”

Bij wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (BS 5 mei 2014) wordt artikel 41, tweede lid, van de Vreemdelingenwet vervangen door artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet. Er kan worden aangenomen dat in artikel 40bis, § 4, van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar de gehele § 2, van huidig artikel 41 van de Vreemdelingenwet.

Bij wet van 8 mei 2019 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (BS 9 juli 2019) wordt artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet nogmaals gewijzigd, zodat deze bepaling op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt luidt:

“§ 1 (...)

§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum (onderlijning van de Raad) overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum. Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29

april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen. Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggrijping over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. § 3 (...) § 4 Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EU) 2018/1806, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

In artikel 40bis, § 4, van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar de actuele § 2, van huidig artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Alleszins blijkt niet uit de bewoordingen of ontstaansgeschiedenis van beide artikelen dat hier anders over geoordeeld dient te worden. Uit de samenlezing van artikel 40bis en artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet volgt dat verzoekende partij als onderdaan van een visumplichtig derde land slechts een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan doen gelden indien zij beschikt over een geldig paspoort, voorzien van een geldig inreisvisum, ofwel op andere wijze kan bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Artikel 41, § 2, vierde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer het familielid niet over de vereiste documenten beschikt, alvorens tot teruggrijping over te gaan, de overheid hem of haar in de gelegenheid moet stellen om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen, deze zich binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, of op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij of zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Het is dan ook zonder meer duidelijk dat de “in artikel 41, tweede lid” bedoelde voorwaarde erin bestaat dat het betrokken derdelands familielid van een burger van de Unie:

- Ofwel houder moet zijn van de documenten die krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet zijn vereist, waarbij de houder van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de Burgerschapsrichtlijn, evenwel vrijgesteld is van de visumplicht;
- Ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen dat hij of zij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Verzoekende partij gaat er aan voorbij dat uit de samenlezing van de voornoemde artikelen volgt dat het ruimer familielid, dat onderdaan is van een visumplichtig derde land, slechts een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan doen gelden indien dit familielid ofwel een geldig paspoort, voorzien van een geldig inreisvisum, kan voorleggen, ofwel op andere wijze kan bewijzen dat hij of zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de nodige tijd kreeg om de nodige stukken voor te leggen, wat betekent dat zij binnen deze termijn ook een geldig inreisvisum diende voor te leggen. Er kan derhalve niet worden gesteld dat aan de verzoekende partij niet de mogelijkheid zou zijn geboden om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen.

4.10 Artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet voorziet voor het overige nog in één alternatief, met name dat het familielid “op andere wijze [laat] vaststellen of [...] bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”. Dit alternatief is *in casu* niet aan de orde, nu verzoekende partij zelf om een recht op verblijf heeft verzocht in functie van haar oom die woonachtig is in België en zij in deze hoedanigheid niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland geniet (cf. HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 19- 20).

Artikel 41, §§ 3 en 4, van de Vreemdelingenwet doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Het Vreemdelingenbesluit bevat afzonderlijke bepalingen voor in België ingediende aanvragen van derdelanders voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Artikel 52, § 1, van het Vreemdelingenbesluit voorziet dat:

“het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst”, een aanvraag voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie indient “bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter”.

Artikel 52, § 2, van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat het familielid bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag onder meer *“het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet”* en *“de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult”* dient over te maken.

De voornoemde bepaling doet de documentaire voorwaarden, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 4, eerste lid, *juncto* artikel 41, tweede lid (oud) dan wel 41, § 2 (nieuw), van de Vreemdelingenwet in ieder geval niet teniet. Er anders over oordelen zou betekenen dat er dan geen enkele documentaire verplichting zou gelden.

4.11 De voorwaarde om een paspoort met desgevallend een geldig visum voor te leggen volgt uit artikel 40bis, § 4, eerste lid, *juncto*, artikel 41 van de Vreemdelingenwet en geldt in beginsel voor de beide categorieën van derdelander-familieleden. Zoals hoger uiteengezet, voorziet artikel 41 van de Vreemdelingenwet dat het familielid dat er niet in slaagt de documenten te overleggen, ook op andere wijze kan aantonen dat hij of zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Zoals hoger reeds aangehaald, werd deze mogelijkheid in artikel 41 van de Vreemdelingenwet voorzien teneinde de vreemdelingenwet in overeenstemming te brengen met het arrest *“Brax”* van het Hof van Justitie van 25 juli 2002.

Verzoekende partij, die niet over de vereiste binnenkomstdocumenten blijkt te beschikken, toont ook niet op een *“andere wijze”* aan dat zij het recht op vrij verkeer geniet. Het arrest *“Brax”* heeft betrekking op de familieleden bedoeld in artikel 2.2. van de Burgerschapsrichtlijn, (met name de echtgenoot), die reeds op grond van hun status over een verblijfsrecht beschikken. Verzoekende partij, die een aanvraag deed als *“ander familielid”* zoals bedoeld in artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn, toont aldus niet aan dat zij zou beschikken over een recht op vrij verkeer en derhalve zou voldoen aan de in artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarde. De Raad besluit dan ook dat het onderscheid tussen de beide besproken categorieën van familieleden van Unieburgers voldoende duidelijk is. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de geldende bepalingen foutief op haar situatie werden toegepast of dat er een onvoldoende individueel onderzoek plaatsgevonden zou hebben van haar situatie en dit al evenmin op basis van de bepalingen in de Burgerschapsrichtlijn.

4.12 Op basis van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet wordt aan verzoekende partij tevens het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit artikel bepaalt dat:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° (...);

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

De Raad merkt op dat het voorkomen van een situatie zoals voorzien in artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet principieel reeds voldoende is om een beslissing in deze zin afdoende te motiveren. Hierop is enkel een uitzondering voorzien voor zover de afgifte van dit bevel in strijd zou zijn met meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Gelet op de gegevens zoals vervat in het administratief dossier is hiervan geen sprake. Verzoekende partij voert in haar verzoekschrift overigens ook niet aan dat deze gevolgtrekking van verwerende partij een schending uitmaakt van de ter zake geldende bepalingen.

4.13 Verzoekende partij is van oordeel dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou schenden. Zij verwijst daarvoor onder meer naar het tweede lid van dit specifieke artikel. Ten overvloede merkt de Raad op dat Artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat en luidt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In casu betreft het een situatie van eerste toelating vermits verzoekende partij intussen nog niet kon genieten van een vastgesteld verblijfsrecht. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er helemaal geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het

EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, RvV 325 505 - Pagina 8 het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Verder merkt de Raad op dat verzoekende partij niet eerder tot een recht op verblijf werd toegelaten of gemachtigd tot een dergelijk verblijf en dat zij diende te weten dat in geval van het niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor de toekenning van het gevraagde verblijfsrecht, het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Uit het betoog van verzoekende partij blijkt niet dat de bestreden beslissing haar verhinderd om het gezinsleven op een andere wijze uit te oefenen, zodat dit zou leiden tot een positieve verplichting.

4.14 In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt daarenboven hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat *"de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden"* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Om als beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te worden gekwalificeerd, dient de relatie tussen verzoekende partij en haar Spaanse tante gekenmerkt te worden door banden van afhankelijkheid die de normale emotionele banden overstijgen ('other than normal emotional ties') (cf. EHRM 18 november 2014, Senchishak v Finland, § 55). Een dergelijk bewijs wordt in ieder geval niet geleverd door verzoekende partij en door louter te stellen dat zij deel uitmaakt van het kerngezin van deze tante blijkt ook niet dat de besluiten in de bestreden beslissing niet bijgetreden zouden kunnen worden. Nergens blijkt uit dat de werkelijke toestand van verzoekende partij niet in aanmerking genomen zou zijn.

4.15 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen ligt niet voor.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE